

A Tử vẫn tưởng Du Thản Chi dẫn mình về chỗ cũ nhưng thực ra gã dẫn nàng về hướng ngược lại, thành ra đi đã xa gấp đôi trước.

Du Thản Chi dừng bước nói:

- Ô hay! Sao không thấy Đinh Xuân Thu?

Gã sợ A Tử phát giác ra mình lừa bịp, vì trong lòng không khỏi kinh hãi, nên giọng nói run run.

A Tử nói:

- Trừ phi lão chưa nhìn thấy tín hiệu, không thì lão đã tới nơi rồi. Ta còn có tín hiệu bên mình, lại đốt lên cái nữa xem.

Du Thản Chi vội gạt đi:

- Bất tất phải đốt nữa!

Nhưng A Tử cử động rất mau lẹ, nàng đốt tín hiệu loé lên thành một cùng lửa tía lơ lửng giữa trời.

Du Thản Chi sợ toát mồ hôi, toan kéo A Tử đi thì lại sợ nàng tức giận. Gã luống cuống không biết làm thế nào cho được thì đã nghe tiếng Đinh Xuân Thu văng vẳng vọng lại. Lão cất tiếng gọi:

- A Tử! Mi lại muốn quay về sư môn đó chăng? Như vậy ta có thể rộng dung tha cho mi được.

A Tử vội cất tiếng:

- Đúng thế! Đệ tử muốn quay về làm môn hạ phái Tinh Tú. Sư phụ ơi! Sư phụ đến đây mau!

Đinh Xuân Thu vừa đi lại gần vừa nói:

- Ta đến đây!

Vừa dứt lời, lão đã tới trước mặt hai người. Lúc này Du Thản Chi sợ đến hai chân nhũn ra. Gã ngồi phệt xuống tảng đá, không còn chú ý gì nữa.

A Tử đứng tựa vào bên gã. Nàng thấy Tinh Tú lão quái quả nhiên đến thực, trong lòng pháp phỏng không yên.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TƯ

A TỬ TRANH GIÀNH CHỨC CHUỖNG MÔN

A Tử lúc thấy Du Thản Chi mới đánh một chiêu đã hạ được Vô ác bất tác Diệp Nhị Nương liền bảo gã đối phó với Đinh Xuân Thu. Không ngờ Đinh Xuân Thu tới nơi, gã vẫn không lên tiếng. Nàng đui mắt không nhìn thấy gì, nghĩ bụng chắc Đinh Xuân Thu thấy mình đi liền với một chàng thanh niên công tử, phải lấy làm kỳ dị.

Đinh Xuân Thu sự thật trong lòng rất lấy làm kỳ lạ. Lão đứng ngoài xa bảy tám thước, cặp mắt loang loáng nhìn Du Thản Chi.

Du Thản Chi đã tháo cái lồng sắt trên đầu ra, những vết thương đã đóng vảy. Hiện giờ ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, trông tướng mạo rất là khủng khiếp. Gã ngồi trên phiến đá run lên bần bật.

Đinh Xuân Thu tuy biết nhiều hiểu rộng, thế mà cũng không hiểu được vụ này. Lão trông gã hồi lâu, rồi cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

A Tử nghĩ thầm:

- Đinh Xuân Thu quả nhiên chưa biết Vương Tinh Thiên. Mình nghe giọng lão nói ra chiêu sợ sệt. Như thế đủ hiểu Vương Tinh Thiên khí vũ hiên ngang, tướng mạo phi phàm. Nghĩ vậy nàng rất yên tâm, chỉ chờ Du Thản Chi trả lời. Nhưng chờ hồi lâu vẫn chẳng thấy gã lên tiếng.

Nguyên Du Thản Chi vừa thấy Đinh Xuân Thu tới nơi đã cuống cuống, khi nào còn dám mở miệng.

A Tử bật lên tiếng cười khanh khách hỏi:

- Đinh Xuân Thu! Người chưa thấy chàng công tử này lần nào phải không?

Đinh Xuân Thu nghe A Tử thốt nhiên dám đổi giọng dám kêu gọi họ mình thì trong lòng cả giận. Nhưng giọng nói ả có vẻ ỷ mình, lão không buông cơn giận cho nổi lên, vẫn ung dung hỏi:

- Ta chưa biết qua, y là ai vậy?

A Tử cười đáp:

- Vị này là Vương Tinh Thiên, chưởng môn nhân phái Cực Lạc. Người đã nghe đến tên bao giờ chưa?

Tinh Tú lão quái thộn mặt ra nghĩ ngợi: Trong võ lâm rất nhiều môn phái, nhưng chưa từng nghe đến phái Cực Lạc bao giờ. Lão tức mình quát lên:

- Phái gì là phái Cực Lạc? Con này chỉ nói càn!

A Tử lạnh lùng đáp:

- Người là người hủ lậu thì biết gì mà nói? Vương công tử ời! Bất tất tranh luận với hần làm chi? Công tử động thủ đi thôi!

Đinh Xuân Thu càng lấy làm kỳ, hỏi:

- Mi biểu gã động thủ cái gì?

A Tử đáp:

- Người là chủồng môn nhân phái Tinh Tú đã lâu năm, chắc là ngán lắm rồi! Ta muốn thay người đảm đương chức đó.

Đinh Xuân Thu vừa tức giận lại vừa buồn cười hỏi:

- Người muốn ta nhường cho ai làm chức chủồng môn phái Tinh Tú?

A Tử chỉ vào mũi mình đáp:

- Dĩ nhiên là ta! Người có thể sụp lạy xin làm môn hạ ta và kêu ta bằng sư phụ!

Đinh Xuân Thu không nhịn được nữa, hét lên một tiếng, lão lạng người tiến gần lại và dơ ngón tay như móc câu chụp xuống đỉnh đầu A Tử. Tay trái lão hướng ra ngoài thủ thế, tựa hồ như phát chưởng đề phòng bị Du Thản Chi đột kích.

Du Thản Chi lúc trước không dám lên tiếng, bây giờ thấy Đinh Xuân Thu hung hăng xông lại, vội la lên:

- Dừng tay!

Trong lòng gã kinh hãi vô cùng, tiếng nói khác hẳn đi.

Đinh Xuân Thu vừa nghe Du Thản Chi lên tiếng, đã biết ngay nội công gã cực cao, hẳn là một nhân vật ghê gớm. Lão vội lùi lại nửa bước, xoay tay chụp xuống Du Thản Chi.

Du Thản Chi trong lúc nguy cấp nghĩ thầm: Mình ra tay cũng chết mà không ra tay cũng chết. Gã liền nhắm mắt lại dơ hai tay lên phóng nhanh về phía trước. Hai chưởng của gã phóng bừa ra, chẳng có lộ lối nào hết. Nhưng một luồng hàn phong dồn dập quật tới đối phương, nội lực tràn ra âm âm.

Tinh Tú lão quái giật mình vội thu chiêu về, buốt tạt ngang hai bước rồi quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Du Thản Chi giương mắt lên nhìn thấy Đinh Xuân Thu đã bước lùi ra, gã được thoát chết, tưởng là rất may cho mình.

Lúc đó gã muốn quì xuống để van xin lão tha mạng, thì bỗng nghe A Tử kêu lên:

- Vương công tử! Công tử mới ra một chiêu đã bức bách hẳn phải lùi lại. Sao không thừa thắng tấn công đi?

Du Thản Chi hoang mang hỏi:

- Tại hạ... bức bách hẳn phải lùi lại ư?

Đinh Xuân Thu vừa tiếp chưởng lực của Du Thản Chi đã thấy nội lực đối phương rất quái lạ, mà là một thứ nội lực lão đã quen biết. Lão chợt nghĩ ra, bật lên tiếng cười quái hỏi:

- Té ra các hạ là sư trưởng thành nhỏ đầu sắt phải không?

Du Thản Chi chưa kịp trả lời thì A Tử đã hỏi:

- Vương công tử! Thành nhỏ đầu sắt là ai vậy?

Du Thản Chi ấp úng đáp:

- Tại hạ có... một tên đồ đệ... đầu gã lợi hại lắm! Đinh Xuân Thu đã bị khổ sở vì gã... nên hẳn nhớ lại...

A Tử cả mừng ngắt lời:

- Té ra lão quái này thua cả đồ đệ Vương công tử. Thế thì ta nắm chắc chức chưởng môn phái Tinh Tú rồi!

Du Thản Chi sợ quá, đầu gã cứng nhắc, gã miễn cưỡng quay lại nhìn, thấy râu tóc Đinh Xuân Thu đứng dựng cả lên, gã nghĩ thầm:

- Bữa nay tới số rồi! Mình còn sống được khắc nào hay khắc ấy.

Đinh Xuân Thu đã vận chất độc ra lòng bàn tay, đáng lý phát chưởng ra rồi, nhưng trong bụng vẫn còn e dè. Lão tướng đối phương là bậc sư trưởng Du Thản Chi. Lão đã cùng Du Thản Chi đối chưởng một lần xuýt bị nguy. Lần này dĩ nhiên lão ngấm ngấm khiếp sợ. Giả tử không có A Tử đứng bên thì lão đã kiếm lời rút lui rồi. Nhưng A Tử đã buông lời hỗn xược đòi tranh đoạt chức chưởng môn phái Tinh Tú, lại còn muốn bắt lão quỳ lạy xin làm môn hạ. Chính lão đã giết thầy phản đạo, và A Tử là đồ đệ lão thì biết đầu nàng chẳng làm được như vậy? Vì thế mà lão không dám bỏ đi.

Du Thản Chi cùng Đinh Xuân Thu vẫn ở vào tình thế đối lập mà chưa ai hành động. Du Thản Chi trong lòng kinh hãi, tay chân nhũn ra, đã mấy phen toan quỳ xuống lạy lục. Tuy gã miễn cưỡng nhẫn nại, mà hai chân gã run lên bần bật, không sao giữ vững lại được. Tinh Tú lão quái cũng kinh hãi chẳng kém gì. Lão không biết rõ gốc gác đối phương, nên chân chừ chẳng dám ra tay.

Lúc này Du Thản Chi càng run mạnh hơn. Đinh Xuân Thu lại ngờ là đối phương đang vận động pháp thuật gì ghê gớm, vội lùi lại một bước.

Trong giây lát này, lão nghĩ nhiều lắm. Lão nhớ lại tình hình lúc đối chưởng cùng Du Thản Chi và hiển nhiên gã đã thắng mình. Khi đó gã lại xin tha mạng, lão đã đem lòng ngờ vực là gã cố ý bịp mình. Bữa nay sư trưởng Du Thản Chi đột nhiên xuất hiện, không chừng y cho Du Thản Chi đến trước thăm dò. Lão nghi ngờ cả vụ Du Thản Chi cướp A Tử đem đi không chừng cũng vì lẽ mưu đoạt chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh.

Tinh Tú lão quái ngấm nghĩ một hồi, cặp lông mày lão rủ thấp và thấy mình suy tưởng rất đúng, gã đã hơi yên dạ, nhưng toàn thân vẫn run như cây sậy.

A Tử không trông thấy gì, nàng ngoạ cổ lắng nghe thì tuyệt không tiếng động nào cả, ngoài tiếng run bần bật. Nàng rất lấy làm kỳ hỏi:

- Vương công tử! Ai phát run vậy?

Du Thản Chi vội đáp:

- Kh...ô...ng... có ai r...run cả.

Người gã đang run bần bật nên tiếng nói thành nhát gừng.

A Tử thất kinh hỏi:

- Vương công tử! Tại sao công tử phát run?

Du Thản Chi đáp:

- Kh...ô...ng phải... Tại hạ vận... c...ô...ng đây!

A Tử hỏi:

- Sao công tử chưa ra tay?

Du Thản Chi nuốt nước miếng nói liền một hơi:

- Bây giờ tại hạ ra tay đây!

Gã vận hết khí lực từ từ dơ tay lên.

Đinh Xuân Thu thấy đối phương dơ tay lại càng khiếp sợ. Tay trái để trước ngực, tay phải thủ thế nghênh địch.

Du Thản Chi dơ tay lên đã cảm thấy khó khăn, gã phóng chuồng ra chẳng có chút khí lực nào cả, gã lại hạ tay xuống. Người gã vẫn run rẩy không đứng vững.

Đinh Xuân Thu trong lòng hoảng sợ nghĩ thầm:

- Chuồng pháp các môn phái mình đều biết cả, mà chưa thấy lối nào lại người run lấy bầy quái lạ thế này!

Trong óc lão thoáng nảy ra ý nghĩ: Nếu đối phương ra tay thì mình tự nhiên khó lòng dàn xếp. Hay hơn hết là đừng để xảy ra cuộc động thủ. Đầu đuôi vụ này chỉ ở mình con A Tử.

Nghĩ vậy lão lùi lại một bước, cất tiếng gọi:

- A Tử!

A Tử cười đáp:

- Đinh Xuân Thu phải chăng ngại chịu bái ta làm thầy?

Đinh Xuân Thu giàn giọng nói:

- A Tử! Mi nên biết rằng ta đây là thiên hạ vô địch. Nếu mi còn ăn nói càn rỡ tức là tự chuốc lấy cái nhục vào mình. Sao không sớm tỉnh ngộ, ta sẵn lòng bỏ qua đi cho, không cứu xét đến nữa.

A Tử là người rất thông minh. Nàng biết Đinh Xuân Thu tuy giọng nói ngang tàng nhưng kỳ thực trong lòng rất sợ hãi, đắc ý cười ha hả nói:

- Nếu bản lãnh ngươi thiên hạ vô địch, sao không ra tay đánh chết Vương công tử này đi, rồi bắt ta dẫn qua Nam Kinh nước Liêu để tìm Bích Ngọc Vương Đình đem về Tinh Tú, có phải thích không? Sao còn do dự không làm?

Đinh Xuân Thu tức giận, sắc mặt xám ngắt, trừng mắt nhìn Du Thản Chi. Du Thản Chi xem chùng Đinh Xuân Thu ra chiều khiếp sợ thì nghĩ bụng:

- Lão này thấy bộ mặt mình mà phải khùng khiếp, mình mong lão sợ không chịu được giòng tuốt càng hay.

Nghĩ vậy, gã đâm liều hỏi:

- A Tử muốn làm chuồng môn phái Tinh Tú, sao ngươi không nhường cho nàng?
Đinh Xuân Thu nghĩ bụng:

- Chẳng lẽ vì sợ câu nói của gã mà đem dâng chức chưởng môn cho người? Hay dở gì ta cũng thử võ công gã xem sao đã. Nếu quả mình không địch nổi bấy giờ hãy bỏ chạy cũng không muộn.

Nghĩ vậy lão cười nhạt không nói gì nữa, rồi từ từ đưa bàn tay về phía trước. Du Thủ Chi thốt nhiên thấy Đinh Xuân Thu đưa tay ra trống ngực đánh thành thành, mồ hôi chảy đầm đìa. Hai chân gã nhũn ra không tự chủ được nữa, gã ngồi phệt xuống đất. Đinh Xuân Thu thấy đối phương ngồi phệt xuống liền phóng chưởng ra nhanh hơn.

Du Thủ Chi khiếp sợ la lên một tiếng rồi ngã lộn đi mấy vòng. Chưởng lực đối phương đánh "sâm" một tiếng, mặt đất thụt xuống thành một cái hố sâu.

Du Thủ Chi toan đứng dậy chạy, nhưng thấy chưởng lực Đinh Xuân Thu mãnh liệt quá, gã sợ hết hồn, người gã mềm nhũn ra không đứng lên được nữa.

A Tử nghe chừng nguy biến vội hỏi:

- Vương công tử! Công tử làm sao vậy?

Du Thủ Chi nhăn nhó cười đáp:

- A Tử! Cái chức chưởng môn phái Tinh Tú của cô nương xem chừng...

Đinh Xuân Thu không chờ cho Du Thủ Chi dứt lời, lão đã phóng chưởng thứ hai ra. Du Thủ Chi lăn người về phía sau để tránh.

Đinh Xuân Thu nghi ngờ không phóng chưởng ra nữa, lão quát hỏi:

- Sao ngươi không trả đòn?

A Tử cũng hỏi:

- Sao công tử không phản kích?

Du Thủ Chi nằm nhũn ra ở dưới đất. Gã sợ quá nói không ra tiếng. Chưởng lực của Đinh Xuân Thu lại dần dần ập tới càng làm cho gã kinh hồn bạt vía. Gã co dúm người lại gục đầu xuống đất vào tận kẽ nách.

Trong lúc chớp nhoáng này, Du Thủ Chi sực nghĩ ra một thế quái dị đã ghi trong cuốn sách tiếng Phạn: Luân một bàn tay qua đùi, gan bàn tay hướng về phía trước để phóng chưởng ra.

Đinh Xuân Thu là người biết nhiều hiểu rộng. Tuy lão chưa hay đó là Dịch cân kinh, nhưng lão cũng nhận ra tư thế quái lạ này chính là một thứ công phu thượng thừa để vận khí. Lão liền dừng chưởng lại.

Du Thủ Chi phô trương tư thế quái dị này bỗng cảm thấy nội khí chạy mạnh. Kinh lực trong thân thể vùn vụt như ngựa phi chạy ra bàn tay, rồi từ bàn tay phóng ra ngoài.

Thế chưởng của Đinh Xuân Thu từ từ thu lại vì cảm thấy một luồng đại lực đẩy ngược trở về. Sau lão lâm vào tình thế không thể chân chờ được nữa liền tăng gia tốc độ phóng ra. Nhưng chưởng của lão đẩy về phía trước được một khắc thì luồng đại lực chống đối cũng tăng phần sức mạnh khiến cho chưởng lực của lão không phát động phía trước được.

Đinh Xuân Thu vừa kinh hãi vừa tức giận. Lão lún thấp người xuống, chân đứng vững rồi đột nhiên quát lên một tiếng nhảy xổ về phía trước. Lão đã chắc chắn đỡ được chưởng

của đối phương để thừa cơ phóng độc ra. Không ngờ chưởng lực của mình bị chưởng lực của đối phương đánh hất lại.

Đinh Xuân Thu kêu to lên một tiếng, người lão đã bị tung lên không lộn đi bảy tám vòng rồi rớt xuống đất. Lão trấn tĩnh lại, quay nhìn về phía Du Thủ Chi lão không thể tin được công lực của đối phương lại mãnh liệt đến thế!

A Tử nghe tiếng Đinh Xuân Thu la hoảng, lại thấy lão ngã "huych" xuống đất thì trong lòng cả mừng vội hỏi:

- Vương công tử! Đinh Xuân Thu liệu còn sống được không?

Đinh Xuân Thu tức quá nói:

- Bọn mi nếu muốn cho ta chết, nhưng đâu phải là một chuyện dễ dàng?

A Tử nói:

- Vương công tử! Hạ hấn mau đi! Đừng thả hổ về rừng!

Từ lúc Du Thủ Chi thi triển tư thế quái dị theo Dịch cân kinh, nội lực trong toàn thân gã từ lòng bàn tay tuôn ra âm âm không gì ngăn trở được.

Giả tử Đinh Xuân Thu không phóng chưởng ra thì còn chịu đựng được. Nhưng lão lại muốn đối chưởng với Du Thủ Chi để thi triển Hoá công đại pháp. Nội lực lão không chống nổi nội lực của Du Thủ Chi nên mới bị hất tung về phía sau. Lúc lão còn đang lơ lửng trên không đã vận khí đóng chặt những mạch huyết lại nên rớt xuống một cách bình yên. Đinh Xuân Thu hơn người là ở chỗ đó.

Du Thủ Chi tự cho là may mà mình hất ngã được Đinh Xuân Thu thì lại nghe tiếng A Tử thúc dục hạ thủ lão đi.

Gã vội đáp:

- Quân giặc đã đến bước đường cùng, ta không nên đuổi, để cho hắn đi thôi! Chúc vị chưởng môn phái Tinh Tú dĩ nhiên là vào tay cô nương rồi.

A Tử lớn tiếng hỏi:

- Đinh Xuân Thu! Người đã nghe rõ chưa? Bắt đầu từ hôm nay ta là chưởng môn phái Tinh Tú rồi đó!

Đinh Xuân Thu tức giận nói:

- Mi là cái thá gì mà đòi làm chưởng môn phái Tinh Tú?

A Tử cười ha hả đáp:

- Người đã bị Vương công tử đánh bại mà còn muốn khư khư giữ chức chưởng môn, không sợ thiên hạ người ta chê cười cho thú ố ư?

Đinh Xuân Thu nói:

- Mi mượn sức người ngoài, lại là một tên phản đồ bản phái mà còn muốn nhận chức chưởng môn ư?

A Tử cười đáp:

- Mỗi gia tình giữa ta và Vương công tử thế nào chắc ngươi phải biết. Công tử không phải là người ngoài. Bây giờ chúng ta lập tức khởi trình đến biển Tinh Tú. Thử xem bọn đệ tử phái Tinh Tú có tên nào dám nhận ngươi là chưởng môn thì ta xử tử ngay lập tức. Kẻ nào thờ ta làm chưởng môn tự nhiên sẽ được ban thưởng. Ngươi, tiếm xưng là chưởng môn một cách phi lý. Ta hỏi ngươi: Đồ trọng bảo của phái Tinh Tú là Bích Ngọc Vương Đỉnh hiện ở trong tay ai?

Đinh Xuân Thu bị A Tử mồm năm miệng mười hỏi dồn một hồi, lão cứng họng không nói được nữa.

A Tử càng làm già, dũng dạc nói:

- Đinh Xuân Thu! Ngươi mau dập đầu thi lễ trước chưởng môn nhân! Nếu bướng bỉnh thì bữa nay ta cho ngươi hết đường!

Đinh Xuân Thu giật mình, lạng người đi như gió, lùi lại hai bước lớn tiếng nói:

- A Tử! Mi mà lọt vào tay ta thì ta sẽ chẻ xương lóc da mi!

Lão chưa dứt lời thì A Tử đã cười khanh khách nói:

- Ngươi nói cho thích đi! Ta mà bắt được ngươi thì bây giờ ngươi nói thế nào, ta sẽ cứ theo đó mà gia hình.

Đinh Xuân Thu im miệng.

A Tử cười ha hả, rất lấy làm đắc chí, nàng nói tiếp:

- Đinh Xuân Thu! Ta đây cũng có đức hiếu sinh, buông tha cho ngươi đi. Nhưng ta cấm ngươi từ đây sắp tới không được nói tới phái Tinh Tú, và không được bén mảng đến bờ biển Tinh Tú trong vòng một trăm dặm. Ngươi phải nhớ cho kỹ nghe!

Đinh Xuân Thu giận xám mặt lại, nhưng chưa chịu thua hẳn. Lão nói:

- Tinh Tú lão tiên vẫn là chưởng môn phái Tinh Tú. Kẻ nào dám chẳng thừa nhận?

A Tử hờ hững đáp:

- Ngươi bị bại rồi! Ta mới chính thị chưởng môn phái Tinh Tú.

Đinh Xuân Thu tức mình la lên:

- Thú lắm! Ta là chưởng môn chính thống, còn mi chỉ là một đứa tiếm vị. Ai thèm nhìn nhận mi?

A Tử cười đáp:

- Ngươi nói cho sướng miệng đi! Nếu ta mà còn thấy ngươi lảng vảng tại khu phụ cận bờ biển Tinh Tú thì cái mạng con chó già của ngươi không toàn đâu. Sao không cút đi cho khuất mắt ta? Còn đứng đó sủa gâu gâu làm gì mãi?

Hai người gây lộn tranh nhau chức chưởng môn, nhưng nói đi nói lại thì bữa nay A Tử cũng có thực lực hơn rồi. Đinh Xuân Thu tức phồng râu ra mà không sao được. Lão trợn mắt lên nhìn A Tử trừng trừng. Rồi sau cũng đành trở gót ra đi để mặc A Tử ném theo những câu chế diễu.

A Tử sung sướng quá, quay miệng ra mắng Đinh Xuân Thu một hồi. Nàng lấy chuyện tranh cướp chức vị chưởng môn đó là những điều khoan khoái nhất trong đời nàng. Nàng cười ngật nghẻo một hồi rồi gọi giật giọng:

- Vương công tử!

Du Thản Chi đã đứng ngay người lên rồi. Từ lúc gã nghe được câu A Tử nói với Đinh Xuân Thu: "Vương công tử đâu phải là người ngoài?" Gã sướng quá trái tim đập loạn lên. Người gã nhẹ nhàng tưởng chừng như đang bay tít trên mấy tầng mây. Gã ngăn người ra nhìn A Tử nghĩ thầm: trong đời gã đã bị A Tử làm cho thống khổ đến cùng cực mà về phần hạnh phúc lớn nhất cũng chính nàng ban cho. Thế sự thực là kỳ ảo khôn lường!

A Tử gọi liền bảy tám câu, Du Thản Chi như người ngủ mê bừng tỉnh, gã hỏi:

- A Tử! Chuyện chi vậy?

A Tử mấp má môi son hỏi:

- Sao công tử không để ý gì đến ta ư?

Du Thản Chi vội đáp:

- A Tử! Trừ khi nào tại hạ chết đi thì mới hết nghĩ đến cô nương.

A Tử cười nói:

- Bản lãnh công tử thiệt là quán thế! Đinh Xuân Thu quả nhiên bị công tử đánh cho phải chạy bạt vía. Chúng ta còn bao nhiêu chuyện phải làm, sao cứ ngẩn ngơ ở đây làm gì mãi?

Đinh Xuân Thu vì sao mà đột nhiên băng mình chạy đi? Du Thản Chi đến giờ vẫn không hiểu nguyên nhân. Gã nghe A Tử nói giật mình hỏi lại:

- Còn chuyện chi nữa?

A Tử đáp:

- Bây giờ chúng ta hãy đi tìm trưởng lão Cái bang để đoạt cây "đả cầu bồng"! Chẳng lẽ công tử quên rồi ư? Ta lấy được "đả cầu bồng" đem về ra mắt thu phu ta. Thu phu đã làm Nam Việt Đại vương nước Liêu, chắc y cũng chẳng thiết gì cái chức bang chúa Cái bang nữa. Nếu y không muốn làm thì ta đưa ra một kế nhỏ là y sẽ hân hoan giao "đả cầu bồng" lại cho ta. Thế là ta có thể kiêm nhiệm luôn cả chức Bang chúa Cái bang nữa.

Nàng nói tới đây nổi lên một tràng cười khoái chí.

Du Thản Chi ngăn người ra một lúc rồi nói:

- Được lắm! Đi thì đi!

Gã nghĩ bụng: A Tử mắt không trông rõ, mình dẫn nàng đến một nơi hẻo lánh hoang ru, chắc nàng cũng không biết được.

A Tử thấy Du Thản Chi nghe lời mình. Tuy việc chưa làm xong, mà nàng đã có những ý định quái lạ. Nàng là người rất thông minh, rõ đối phương bảo sao y nghe vậy. Nàng thích quá, thích hơn cả thời kỳ ở với Tiêu Phong rất nhiều. Và lại Tiêu Phong là chồng chị nàng, còn Du Thản Chi thì trong trí tưởng tượng của nàng là một vị công tử tuổi trẻ tài cao.

Tự đáy lòng nàng phát sinh một mối tình êm dịu. Nàng sung sướng quá quên cả nỗi thống khổ về đôi mắt.

Du Thủ Chi dẫn A Tử đi về phía trước. Chẳng bao lâu đến một thị trấn. Hai người đi trên đường phố lớn, nghe tiếng người theo bàn tán những gì không rõ.

A Tử lấy làm thích chỉ cho là họ trầm trồ khen con người tuấn nhã phi thường đi bên mình.

Du Thủ Chi thì trong lòng hiểu rõ hơn về những lời bình phẩm của thiên hạ, gã chỉ cúi đầu đi mau.

A Tử nhơn nhơn đắc ý, thốt nhiên nhớ ra điều gì liền bảo Du Thủ Chi:

- Chúng ta đi tìm bọn trưởng lão Cái bang, không có ngựa không được. Tại thị trấn này xem chừng khá lớn, công tử đi lựa mua lấy một đôi.

Du Thủ Chi nghe lời, dẫn A Tử đến một nhà lái ngựa. Người trong tiệm thấy mặt mũi Du Thủ Chi gớm ghê, ai cũng sợ lại ngẩn mặt ra. Họ thấy gã dắt đôi ngựa tốt đem đi mà chẳng dám nói gì.

Hai người lên ngựa cưỡi. A Tử cười nói:

- Vương công tử! Công tử đi đến đâu, ai nhìn thấy cũng không dám nói lại ccau nào thì đủ biết oai phong công tử đã làm người ta phải kinh hãi.

Du Thủ Chi nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ không có ý hăm dọa ai, A Tử! Cô nương ở với tại hạ liệu có khỏi sợ hãi không?

A Tử đáp:

- Cái đó chưa thể biết được. Có khi ta phải sợ công tử cũng nên.

Du Thủ Chi giật mình vội nói:

- Không có lý! Không có lý!

Sau gã nghĩ lại A Tử hai mắt đui mù, dĩ nhiên không thể trông thấy chân tướng mình được. Rồi gã cũng yên tâm.

Hai người ra khỏi thị trấn dong cương đi về mé tây.

Du Thủ Chi có ý muốn tránh xa tai mắt mọi người, nên chọn về ngả vắng vẻ không có khói lửa mà đi.

Đường đi mỗi lúc một hoang vắng nên hai người trong lòng khoan khoái vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ. Mấy bữa nay là giai đoạn tung bồng nhất trong cuộc đời của Du Thủ Chi.

Đi được bảy tám ngày mà chẳng hiểu nơi đây là đâu? Du Thủ Chi nhìn thấy núi cao trùng điệp, tuyết đối không khói lửa hay vết chân người lại càng yên ả.

Trái lại, A Tử bắt đầu buồn bã. Nàng không nhẫn nại được liền hỏi:

- Đây là đâu? Sao tuyết không nghe thấy tiếng người?

Du Thản Chi đáp:

- Phía trước là một thị trấn lớn. Bây giờ trời tối rồi, chỉ sợ tới nơi mọi nhà đều ngủ cả, chả còn thú gì nữa.

A Tử chau mày hỏi:

- Lạ nhỉ? Mình đi qua mấy thị trấn lớn đều vào lúc trời tối, hay là công tử gạt ta.

Du Thản Chi biến sắc mặt đáp:

- Tại hạ gạt cô nương làm gì! Đó chỉ là chuyện ngẫu nhiên.,

A Tử hất hàm hỏi:

- Chúng ta đi mấy ngày rồi nhỉ? Sao chẳng gặp một đệ tử cái bang nào, mà cũng không nghe thấy tiếng người? Thế thì công tử bảo lấy gì về thành Nam Kinh để ra mắt thu phu?

Du Thản Chi ngơ ngẩn hỏi lại:

- A Tử! Cô nương muốn về thành Nam Kinh nước Liêu ư?

A Tử ngẩng đầu lên đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Ta là Đoan Phúc quận chúa ở nước Liêu, thu phu ta là Nam Việt đại vương, nếu công tử có gặp thu phu ta thì thế nào y cũng cất nhắc cho chức đại vương gì gì đó, chẳng hay lắm ư?

Du Thản Chi nhớ lại ngày ở vương phủ Nam Việt đại vương đã phải chịu bao nhiêu nỗi đắng cay. Gã nghĩ tới hãy còn ớn lạnh xương sống, liền đáp:

- Tại hạ chẳng muốn làm đại vương chi chi hết. A Tử! Cô nương đã bảo muốn ở chung với tại hạ kia mà? Chúng ta tìm đến một nơi tịch mịch vắng người để hưởng những ngày vui thú thần tiên chẳng hơn ư?

A Tử lắc đầu quây quây đáp:

- Không được! Không được! Nếu chỉ có hai người mình với nhau thì thiên hạ còn ai biết ta có người bạn bản lãnh ghê hồn như công tử? Rồi lúc buồn lấy gì mà tiêu khiển? Và làm sao cho nổi tiếng với đời được?

Du Thản Chi gượng cười nói:

- A Tử...

A Tử lắc đầu gạt đi:

- Công tử đừng nói nữa! Ngay Nam Việt vương phủ có biết bao nhiêu nơi danh thắng mà ta còn chán nản thì ở nơi hoang vắng thế nào được? Công tử bảo phía trước có thị trấn thì đi mau tới nơi để hỏi cho biết đây là địa phương nào?

Du Thản Chi ngấm ngầm thở dài. Bản ý gã là muốn đem A Tử rời khỏi Trung Nguyên đến một nơi hoang vắng đặng hai người ở với nhau cho thoả mãn tấm lòng hoài vọng bấy lâu nay và khỏi dính vào những cuộc tranh đấu chém giết trong võ lâm. Nhưng đó chỉ là sự mong ước riêng của Du Thản Chi mà thôi. A Tử vẫn nặng lòng hiếu danh, xem ra chưa thoát khỏi những chuyện thị phi ở đời.